

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko T. R.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanego M. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 kwietnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt XII Ga (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 marca 2016 r., opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., powódka B. sp. z o.o. w G. uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które przedstawiła w formie pytań:

- „czy skoro strony nie zmieniły pisemnej umowy tj. nie zawarły aneksu, mimo wyraźnych postanowień umownych, a zgodnie współpracowały po upływie ostatecznego terminu realizacji (...), to oznacza, że pozostawanie przez strony w dalszej współpracy odbywało się w ramach innego niż pisemna umowa stosunku zobowiązaniowego”,

- „czy w sytuacji gdy umowa zawarta między przedsiębiorcami przewiduje odrębnie kary umowne na wypadek niewykonania przez wykonawcę zadania umownego z przyczyn leżących po jego stronie (...) oraz na wypadek zwłoki w dotrzymaniu terminu umowy (...), to łączna wysokość kary umownej za zwłokę nie może przekraczać maksymalnej wysokości kary za niewykonanie umowy”.

Za przyjęciem skargi do rozpoznania - zdaniem skarżącej - przemawiała ponadto jej oczywista zasadność widoczna w świetle podniesionych zarzutów.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sposób w jaki należy prawidłowo uzasadnić wniosek był przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego.

W skardze brak argumentacji prawnej, która byłaby właściwa dla wykazania przyczyny przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jej wykazanie wymaga poza sformułowaniem określonego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym i powołaniem przepisów, które stanowiły źródło jego powstania, zaprezentowania jurydycznej argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Skarżąca, uzasadniając wniosek, nie uwzględniła tych elementów, koncentrując się na przekonywaniu o zasadności podniesionych zarzutów i zmierzając w ten sposób do poddania ich kontroli Sądu Najwyższego.

Argumentacja zawarta w uzasadnieniu wniosku sprowadza się do krytyki stanowiska Sądu odwoławczego zajętego w okolicznościach konkretnej sprawy. Skarżąca nie przedstawiła do rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Postawione pytania stanowią jedynie wyraz jej wątpliwości co do trafności tego stanowiska, a uzasadnienie wniosku nie przekonuje o wystąpieniu istotnych abstrakcyjnych problemów prawnych, którymi Sąd Najwyższy powinien się zająć.

Powódka nie wykazała także drugiej z powołanych przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, nie przedstawiła bowiem argumentów prawnych przekonujących o oczywistej zasadności skargi. W tej sytuacji jedynie dla porządku należy przypomnieć, że uzasadnienie wniosku odwołujące się do przyczyny przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga zaprezentowania argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez stronę przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O zwrocie kosztów postępowania kasacyjnego nie orzeczono ze względu na to, że wniosek o ich zasądzenie został powiązany jedynie z wnioskiem o oddalenie skargi.